

foretages der, hvor omhyggeligt det end er, ikke kan føre til noget Resultat, fordi der ikke endnu vil være noget at se paa disse Mennesker, hvoraf der kan sluttes, at de ere smittede af Kolera, idet de ikke endnu frembyde noget Symptom herpaa. Dette foreløbige Eftersyn bestaar jo, som de Herrer ville vide, deri, at Folk ved Ankomsten beses af en Læge, men de blive ikke holdte tilbage og kunne altsaa straks rejse videre; kun for saa vidt de ved dette Lægeeftersyn frembyde mistænkelige Symptomer, blive de holdte tilbage. Det er Betydningen af dette Eftersyn, som kan være et meget hensigtsmæssigt Middel, naar Sygdommen er længere borte, men naar den er nær ved, er det ikke fyldestgørende; saa er det tværtimod givet, at en Mængde Mennesker kunne slippe igjennem, som bære Sygdommen i sig, uden at man kan forhindre det ved Eftersynet. Saa kommer man naturligen til det Spørgsmaal, om man ikke bør holde dem tilbage i en bestemt længere Tid for at se, om der skulde udvikle sig Symptomer hos dem, og derved kommer man ind paa Karantænen. Jeg erkender imidlertid, at det er omvistet mellem de sagkyndige, om man bør benytte Karantæne mod Kolera, og vil derfor Rigsdagen befende sig til den Ansæelse, at den hverken vil have Karantæne eller Afspærring, siger jeg å la bonne heure, det skal jeg gaa med til, men jeg vil have, at Rigsdagen skal dele Ansvaret med mig, jeg vil ikke staa som den, der alene skal bære dette Ansvar, naar Forholdene igen maatte blive, som de vare i dette Efteraar. — Og vil man holde fast paa, at der skal være Karantæne mod Søsiden, maa der fornuftigvis være noget lignende paa Landsiden — det anser jeg for noget, som er aldeles givet — men om man vil gøre det paa den Maade, at man opretter en Karantæneanstalt ved Landgrænsen og altsaa befaler, at ingen kan komme ind i Landet uden paa det Sted, hvor den ligger, eller om man vil gaa den Vej, som man gif i dette Efteraar, og som man maatte gaa, fordi det var umuligt i en Hast at staffe en saadan Karantæneanstalt til Veje, det er et Spørgsmaal, som jeg ønsker, at Rigsdagen med mig skal tage under Overvejelse ved denne Lovs Behandling.

Hvad nu det Spørgsmaal angaar, hvorvidt man, naar man faar en Lov vedtagen, der lyder som denne, vil saa en Karantæneanstalt eller ikke — noget, som den sidste ærede Raler fandt tvivlsomt — vil jeg svare, at det vil simpelthen give sig tilfende derved, at der paa Finansloven bevilges de til en saadan Karantæneanstalt fornødne Midler. Blive disse bevilgede, vil man, hvis Loven bliver vedtagen, saa-

ledes at den kommer til at lyde, som den lyder i dette Øjeblik, oprette Karantæneanstalten; blive de nægtede, lader man være, men saa bør de herhenhørende Ord udstemmes af Lovforslaget; det er simpelt hen Besvarelsen af dette Spørgsmaal. Men jeg erkender, som sagt, at det kan være et tvivlsomt Spørgsmaal, hvilket af disse to Alternativer der er det rigtige, thi en saadan Karantæneanstalt vil blive en temmelig kostbar Historie; og den vil komme til at koste henved 300,000 Kr., dersom de Planer og Overflag, som for Øjeblikket ere udarbejdede til dette Øjemed, skulle følges; og saa vil der naturligvis endda blive Spørgsmaal om Driftsudgifterne ved samme. Et Afspærringsystem som det, vi havde etableret i Efteraaret, og saaledes som det blev overholdt, er jo ikke i Resultatet saa overmaade forfælligt fra en Karantæne, jeg kunde derfor godt tænke mig, at man vilde spare disse Udgifter, og, selv om man ønskede Afspærringsforholdsregler, blive staaende ved et lignende System som det, vi havde i Efteraaret. Det vil nemlig erindres, at som Forholdene udviklede sig, og som Afspærringen faktisk blev udført, var den jo ikke en saa „brutal“ Forholdsregel, som det ærede Medlem fremstillede det, som om ingen Verdens Mennesker kunde faa Lov til at komme ind. For det første blev der straks truffet Foranstaltninger for de Menneskers Vedkommende, hvis Ejendomme stæres af Grænsen; men dernæst, da det viste sig, at Koleraen ikke bredte sig i det nordlige Slesvig, og at den ikke gif højere op end — saa vidt jeg ved — til Byen Slesvig, blev der meget snart truffet den Forholdsregel, at enhver, der kunde godtgøre, at han i 5 Dage havde opholdt sig i Slesvig, Nord for den nævnte Grænse, kunde komme ind. Det var altsaa noget, der i Realiteten ikke var meget forskelligt fra en Karantæne, kun at i Stedet for at man ellers lukker en Mand inde i en Karantæneanstalt, behøvede vedkommende her kun at have opholdt sig paa et selvvalgt Sted i Nord-Slesvig i 5 Dage: naar der saa ikke fandtes noget mistænkeligt Symptom hos vedkommende, naar han kom til Grænsen, kunde han komme ind. Dette medførte ogsaa, at Folk fra Danmark, som kom ind i den paagældende Del af Slesvig, ikke behøvede at vente 5 Dage, men kunde vende tilbage. Det gif med dette Forhold som med saa mange andre. Ved Udførelsen af Forholdsreglerne lærte man hver Dag at lempe sig efter Forholdene. Saaledes som dette Afspærrings-system blev udført, stiller det sig for mig saaledes, at der meget godt kan være